

dem så skulle de välsignas om de stod fasta i tron. Det verkar nästan som om de hade hört de ord som vår nutida profet talade när han sade: "Ingen uppoffring är för stor ... för att få templets välsignelser" (se Thomas S. Monson "Det heliga templet – en ledstjärna för världen", *Liahona*, maj 2011, s. 92).

Tvåpundsmyntet i Storbritannien har en inskription på sidan där det står: "Vi står på jättars axlar." Då jag tänker på våra storartade pionjärförfäder känns det som om vi *alla* står på jättars axlar.

Även om uppmaningen kom från ett brev från Robert Harris, tror jag att otaliga förfäder skulle sända samma budskap till sina barn och barnbarn: För det första: Vi får inte glömma de upplevelser vi haft i templet, och vi får inte glömma de löften och de välsignelser som kommer till var och en av oss tack vare templet. För det andra: Vi får inte glömma att vi leds av en Guds profet.

Jag vittnar om att vi *är* ledda av en Guds profet. Herren återställde sin kyrka i de sista dagarna genom profeten Joseph Smith och vi får inte glömma att vi har letts av en obruten kedja av Guds profeter från Joseph till Brigham och genom varje efterkommande kyrkans president till vår profet idag, Thomas S. Monson. Jag känner honom, jag hedrar honom och jag älskar honom. Jag vittnar om att han är Herrens profet på jorden idag.

Det är mitt hjärtas önskan att vi, tillsammans med våra barn och barnbarn, hedrar våra rättfärdiga förfäders arvedel – dessa trofasta mormonpionjärer som var villiga att lägga allt på altaret för att försvara sin Gud och sin tro. Jag ber att vi alla ska stå fasta i den tro som våra fäder förfäktat. I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Äldste L. Tom Perry

i de tolv apostlarnas kворum

Lydnad genom trofasthet

Lydnad är ett tecken på vår tro på den högste auktoritetens, ja, Guds visdom och makt.

Familjens hemaftnar som syster Perry och jag har varje måndagskväll har nu plötsligt utökats. Min bror, hans dotter, Barbaras bror, en systerdotter och hennes man har flyttat in i vårt kvarter. Det är första gången sedan jag var pojke som jag välsignats med släkt på nära håll. På den tiden bodde flera av min mammas släktingar i vårt kvarter. Morfar Sonne bodde i huset norrut och moster Emma i huset söder om oss. I södra delen av kvarteret bodde moster Josephine och i östra delen morbror Alma.

I min barndom umgicks vi dagligen med våra släktingar och arbetade, lekte och pratade med dem. Vi kunde inte hitta på något större rackartyg utan att våra mödrar snabbt fick veta det. Världen nuförtiden är annorlunda, de flesta familjer är utspridda. Även om de bor någorlunda nära varandra, så är de sällan grannar. Men jag känner det som om pojkarens och min nuvarande situation är lite som himmelriket, med nära och nära som bor nära varandra. Det är för mig en ständig påminnelse om familjens eviga natur.

Under min uppväxttid hade jag ett alldeles särskilt förhållande till min

morfar. Jag var äldste sonen i familjen. Jag skottade snö från trottoarerna på vintern och tog hand om gräsmattan på sommaren, inte bara hos oss utan också hos morfar och hos mina två mostrar. Morfar satt vanligtvis på verandan medan jag klippte hans gräsmatta. Efteråt brukade jag sätta mig på förstutrappan och prata med honom. Det är underbara minnen för mig.

En dag frågade jag morfar hur jag kunde veta att jag alltid gjorde det rätta, med tanke på att alla valmöjligheter i livet. Som så ofta besvarade morfar frågan med ett exempel från lantlivet.

Han berättade för mig hur man lär upp ett hästspann så att de samarbetar. Han förklarade att ett hästspann alltid måste veta vem det är som bestämmer. Ett viktigt medel för att styra en häst är bletslet. Om någon i spannet får för sig att den inte behöver lyda kuskens vilja så kommer spannet aldrig att dra gemensamt och samarbeta för att maximera sin förmåga.

Låt oss titta närmare på vad min morfar undervisade mig om med hjälp av det här exemplet. Vem är det som kör hästspannet? Min morfar menade att det är Herren. Han är den som har

en avsikt och en plan. Det är också han som lär upp hästspannet och i sin tur varje enskild häst. Kusken vet bäst och det enda sättet för en häst att veta att den alltid gör det rätta är att lyda och följa kuskens ledning.

Vad liknade min morfar vid sele och betsel? Då som nu tror jag att min morfar undervisade mig om att följa den Helige Andens maningar. För honom var betslet andligt. En lydlig häst som ingår i ett vädresserat hästspann behöver bara ett lätt ryck av kusken för att göra precis det som han vill att den ska göra. Det här lätta rycket motsvarar den milda och stilla röst med vilken Herren talar till oss. Av respekt för vår handlingsfrihet är det aldrig ett kraftigt ryck.

Män och kvinnor som inte bryr sig om Andens stilla maningar måste ofta i likhet med den förlorade sonen lära sig genom de naturliga följderna av

olydnad och ett utsvävande liv. Först efter att ha gjorts ödmjuk genom de naturliga följderna kom den förlorade sonen "till besinning" och hörde Andens viskningar som sade att han skulle återvända hem till sin far (se Luk. 15:11–32).

Så det min morfar lärde mig var att alltid vara redo att ta emot Andens lätta ryck. Han lärde mig att jag alltid skulle få en sådan maning om jag började avvika från kursen. Och jag skulle aldrig göra mig skyldig till större synder om jag lät Anden leda mina beslut i livet.

Som det står i Jakobs brev 3:3: "När vi lägger betsel i munnen på en häst för att han skall lyda oss, styr vi också hela hans kropp."

Vi måste vara uppmärksamma på vårt andliga betsel. Vid minsta ryck från Mästaren måste vi vara villiga att helt och hållet ändra kurs. För att

lyckas i livet måste vi lära vår ande och kropp att samarbeta och lyda Guds befallningar. Om vi följer den Helige Andens stilla maningar kan det ge vår ande och kropp ett gemensamt syfte som leder oss tillbaka till vårt eviga hem för att bo hos vår evige Fader i himlen.

Vår tredje trosartikel lär oss hur viktigt det är att lyda: "Vi tror att hela människosläktet kan frälsas genom Kristi försoning och genom lydnad mot evangeliets lagar och förordningar."

Det slags lydnad som min morfar beskrev i sitt exempel om hästspannet kräver en alldeles särskild tillit, det vill säga absolut tro på den som kör hästspannet. Det morfar lärde mig syftade därför också på evangeliets första grundsats: tro på Jesus Kristus.

Aposteln Paulus lärde: "Tron är en övertygelse om det man hoppas, en

Isak på den tre dagar långa färden till foten av berget Moria? Hur kunde de bära veden till elden uppför berget? Hur kunde han bygga altaret? Hur kunde han binda Isak och lägga honom på altaret? Hur kunde han förklara för honom att det var han som var offret? Och hur hade han styrkan att lyfta kniven för att döda sin son? Abrahams tro gjorde det möjligt för honom att noggrant följa Guds ledning ända till det mirakulösa ögonblick då en ängel ropade till honom från himlen och talade om för Abraham att han hade bestått sitt hjärtslitande prov. Och sedan upprepade Herrens ängel löftena i Abrahams förbund.

Jag inser att det är förenat med utmaningar att tro på Jesus Kristus och att lydnad är svårare för några än för andra. Jag har levt tillräckligt länge för att veta att hästar kan ha mycket olika personlighet och att det därför kan vara mer eller mindre lätt att lära upp dem. Jag vet också att den mänskliga mångfalden är mycket större. Var och en av oss är en Guds son eller dotter och har en unik förjordisk och jordisk historia. Därför finns det ytterst få patentlösningar. Så vi måste lära oss av livets erfarenheter, och viktigast är det ständiga behovet av den andra grundsatsen i evangeliet: omvändelse.

Sant är också att den tid då min morfar levde var en enklare tid, särskilt i fråga om valet mellan rätt och fel. Även om vissa högintelligenta och insiktsfulla personer menar att vår komplexa tid kräver allt komplexare lösningar, är jag allt annat än säker på att de har rätt. Jag anser snarare att vår tids komplexitet kräver större enkelhet, liksom min morfars svar på min uppriktiga fråga om hur jag kunde skilja mellan rätt och fel. Jag vet att det jag erbjuder i dag är en enkel formel,

visshet om det man inte ser" (Hebr. 11:1). Sedan anförde Paulus Abel, Enok, Noa och Abraham som exempel på tro. Han dröjde vid berättelsen om Abraham, för Abraham är de trofastas fader:

"I tron lydde Abraham, när han blev kallad att dra ut till det land som han skulle få i arv, och han begav sig i väg utan att veta vart han skulle komma.

I tron levde han som främling i det utlovade landet ...

Genom tron fick också Sara kraft att bli mor för en avkomma fast hon var överårig. Hon litade på honom som hade gett löftet" (Hebr. 11:8–9, 11).

Vi vet att genom Abrahams och Saras son Isak fick Abraham löftet om avkomlingar "talrika som stjärnorna på himlen och oräkneliga som sandkornen på havets strand" (se vers 12; se också 1 Mos. 17:15–16). Men sedan sattes Abrahams tro på prov, och det på ett sätt som många av oss skulle finna ofattbart.

Även om jag ofta har funderat över berättelsen om Abraham och Isak, tror jag inte att jag till fullo förstår Abrahams trofasthet och lydnad. Jag kan kanske föreställa mig hur han trofast packar för att ge sig i väg tidigt en morgon, men hur kunde han ta alla de där stegen bredvid sin son

men jag kan vittna om hur väl den fungerar. Jag rekommenderar den, ja, jag uppmanar er att pröva mina ord. Om ni gör det så lovar jag att de ska leda till klarhet i fråga om vad ni ska välja när ni bombarderas med valmöjligheter och ge er enkla svar på frågor som förvirrar de lärda och de som tror sig vara visa.

Alltför ofta ser vi lydnad som att passivt och utan eftertanke lyda en högre auktoritets befallningar. I själva verket är lydnaden när den är som bäst ett tecken på vår tro på den högste auktoritetens, ja, Guds visdom och makt. När Abraham visade att han var orubblig i sin tro på Gud och i sin lydnad mot honom, till och med när han fick befallning att offra sin son, då räddade Gud honom. På liknande sätt räddar Gud oss till slut, när vi visar vår trofasthet genom att lyda.

De som enbart litar till sig själva och följer sina egna önsningar och böjelser är så begränsade, jämfört med dem som följer Gud och tar hans insikt, kraft och gåvor till hjälp. Det sägs att den som är självupptagen i grund och botten är mycket liten. Stark, aktiv lydnad är allt annat än svag eller passiv. Det är så vi uttrycker vår tro på Gud och uppfyller kraven för att få ta del av himlens krafter. Lydnad är ett val. Det är ett val mellan vår egen begränsade kunskap och makt och Guds obegränsade visdom och allmakt. Enligt det min morfar lärde mig är det ett val att känna det andliga betslet i vår mun och att följa kuskens ledning.

Må vi bli förbundsarvingar och Abrahams avkomlingar genom vår trofasthet och genom att ta emot det återställda evangeliets förrättningar. Jag lovar er att det eviga livets välsignelser är tillgängliga för alla som är trofasta och lydiga. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Äldste Lawrence E. Corbridge
i de sjuttios kворum

Profeten Joseph Smith

De uppenbarelser som utgöts över Joseph Smith bekräftar att han var en Guds profet.

Den första synen

En ung pojke läser Bibeln och hans ögon stannar till vid ett visst skriftställe. Det här är ett ögonblick som kommer att förändra världen.

Han är mycket ivrig att få veta vilken kyrka som kan leda honom till sanning och frälsning. Han har försökt med allt annat och nu vänder han sig till Bibeln och läser de här orden: "Om någon av er brister i visdom skall han be till Gud, som ger åt alla villigt och utan förebråelser, och han skall få den."¹

Han tänker igenom dem gång på gång. Den första ljusglimten bryter igenom mörkret. Är detta svaret, vägen ut ur förvirring och mörker? Kan det vara så enkelt? Fråga Gud och han svarar? Slutligen bestämmer han sig för att han antingen måste fråga Gud eller förbli i mörker och förvirring.

Och fastän han är så ivrig rusar han inte iväg till ett tyst hörn och rabblar upp en hastig bön. Han är bara 14 år, men i sin brådska att få veta förhastar han sig inte. Det här ska inte bli vilken bön som helst. Han bestämmer vart han ska gå och när han ska göra försöket. Han förbereder sig för att tala med Gud.

Och så kommer dagen. Det är "på morgonen en härlig, klar dag, tidigt på våren artonhundratjugo".² Han vandrar ensam in i den närliggande skogens stillhet, under träden som reser sig över honom. Han kommer fram till platsen dit han förut bestämt sig för att gå. Han knäböjer och uttalar sitt hjärtas önskan.

När han beskriver vad som hände sedan, säger han:

"Jag [såg] en ljuspelare alldeles över mitt huvud, klarare än solen, som sänkte sig gradvis tills den föll på mig ...

När ljuset vilade på mig såg jag två personer, vilkas glans och härlighet